

Bönefrågan

Lyssnade Gud verkligen när Xóchitl bad?

av **Xóchitl Bott Rivera**
(Baserad på verkliga händelser)

Det här hände i USA.

Xóchitl låg i sin våningssäng och tittade upp på sängen ovanför henne. Hennes familj hade just haft familjebön och det var dags att sova. Hon hade inte bätt sin egen bön innan hon hade lagt sig än.

Varför behöver vi be? undrade hon. Hennes familj sa alltid samma saker, som att tacka Gud och be honom om goda drömmar. Besvarades verkligen deras böner? Ibland fick hon ändå mardrömmar.

Vad skulle hända om hon slutade be? Redo att testa sin nya idé vände hon sig om och somnade.

Under de närmaste dagarna bad inte Xóchitl. Sedan blev dagarna till veckor. Inget hade egentligen förändrats. Hon kände sig inte så annorlunda.

Hon avslutade resten av skolarbetet och snart var det sommar. Xóchitl hade roligt på sina simlektioner och lekte med sina hundar. Hon fick träffa sina kusiner på en stor släktträff.

Varje kväll bad hon tillsammans med sin familj. Men hon bad fortfarande inte på egen hand.

Snart var sommaren över och Xóchitl började göra sig redo för skolan. Men hon såg inte alls fram emot det. Några dagar innan skolan började träffade hon sin nya lärare, hittade sitt skåp och fick en ny ryggsäck. Varje gång hon tänkte på att gå i skolan mådde hon dåligt. Varje dag blev känslan värre.

En kväll låg hon vaken i sängen och tänkte på skolan. *Jag vill inte dit. Den är skrämmande*, tänkte hon. Sedan kom hon ihåg vad hennes föräldrar hade lärt henne om bön. De hade sagt att hon kunde be var som helst och att hon kunde be om hjälp och tröst.

Xóchitl föll på knä bredvid sängen och tog ett djupt andetag. För första gången på flera månader bad hon en egen bön. Hon bad till sin himmelske Fader. Hon tackade honom och bad honom om goda drömmar precis som de bad om i familjeböner. När hon var klar kände hon sig inte särskilt annorlunda inombords.

Kvällen därpå försökte hon igen. Och igen. Hon bad sin himmelske Fader att välsigna profeten och hennes familj. Snart berättade hon för honom om sina känslor och vad hon hoppades på i sin nya skola.

"Käre himmelske Fader", sa hon en kväll, "jag är så rädd för skolan. Jag kan inte sova. Kan du hjälpa mig att inte känna mig rädd längre?" Hon kände hur en stark känsla av frid sveptes om henne, nästan som en varm filt. Hon visste omedelbart att det var den Helige Anden.

Så det är därför vi ber, tänkte hon. För att känna vår himmelske Faders kärlek. Det var en underbar känsla. Under alla de där månaderna som hon inte bad hade hon gått miste om den känslan.

Xóchitl log. Hon var fortfarande nervös inför skolstarten, men hon kände sig mycket starkare eftersom hon visste att Gud kunde trösta henne. Hon kunde verkligen be om tröst när som helst, var som helst, för Gud lyssnade verkligen. ●

"Gud hör och besvarar sina barns böner."

Äldste Dieter F. Uchtdorf i de tolv apostlarnas kворum, "Att stå på vägen till Damaskus och vänta", *Liahona*, maj 2011, s. 70.